

[Bente Juncker]

Og skattelettelser, som bare opsluges igen af brugerbetaling på en række områder, tror jeg ikke politikerne får nogen tak for af borgerne – borgerne vil føle sig godt snydt.

Hermed være altså ikke sagt, at man ikke skal søge at sænke skattetrykket, men det er farligt at lokke med søde toner, hvis man skaber forhåbninger uden hold i virkeligheden. I CD er vi enige med skatteministeren i de hovedopgaver, der ligger foran os med hensyn til den økonomiske politik, og som han har stillet op for os i tre hovedpunkter: at der opnås en kraftig forbedring af betalingsbalancens poster, at den private opsparing forøges, og at de offentlige udgifter ikke stiger i de kommende år. Alle tre punkter er en kæmpeopgave.

For opsparens vedkommende er det en betingelse, at folk får tillid til, at det nytter noget, både når det drejer sig om opsparing på længere sigt, og når det drejer sig om at udsætte et forbrug.

Fastkronekursen og den lave inflation har været med til at genskabe den tillid allerede. Men derudover er Centrum-Demokraterne overbevist om, at man kan nå langt ved forskellige former for præmiering af opsparing. Vi mener, at der skal en reel præmiering til, netop for at få befolkningen til at gøre en ekstra indsats på det område, og vi mener, at en præmiering bør gå i retning af, at der gives et fradrag direkte på selvangivelsen. Vi ser frem til, at det er nogle af de tanker, regeringens opsparingsbande vil foreslå.

I øvrigt vil jeg også gerne takke Fremskridtspartiet for forespørgslen. Vi hørte det sædvanlige om den offentlige sektor. Jeg synes ligesom hr. Bernhard Baunsgaard, at det lyder hult, for vi ved jo, at Fremskridtspartiet bl.a. vil stemme for indtil flere milliarder kroner mere til de ældre. Men det, der springer i øjnene, når Fremskridtspartiet skal forklare, hvad der er for meget af, er så sandelig de sølle daginstitutionspladser, som koster 70.000 kr. Det er åbenbart det bedste bud, Fremskridtspartiet kan give. Jeg vil bare sige, at der ville være mange fædre, som skulle hjem at passe deres børn, hvis Fremskridtspartiet fik magt, som det har agt.

Vi vil i CD godt sige, at vi tilslutter os skatteministerens redegørelse.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.44

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Glønborg (KRF):

Den diskussion om skattetryk, vi har oplevet i de sidste uger, efterlader billedet af mange mætte og velklædte danskere med god bolig, bil og fjernsyn. Man hører dem stønne over skatterne og sige: Det er næsten ikke til at bære. Men jeg husker et andet billede, som jeg aldrig glemmer. Det forestiller en pige på en halv snes år, som bærer en lidt yngre dreng, der har den ene fod bundet ind. Hun møder en ældre mand, som siger: Det er vist for tung en byrde for sådan en lille pige. Pigen svarer: Det er ingen byrde; det er min broder, og han kan ikke gå selv, for han har slået sin fod.

Hvis den holdning til skattebyrden kunne brede sig, at skatterne er et udtryk for vores fælles forpligtelser over for hinanden, kunne vi få en mere rolig samtale om størrelsen og finansieringen af vore fælles opgaver.

Naturligvis kender mange af os nogle offentlige udgifter, som man finder unødvendige eller for store, men jeg er helt sikker på, at vi alle kender masser af offentlige udgifter, som vi finder nyttige – ja, ligefrem uundværlige. Det ville være sundt for ens psykiske tilstand, hvis man ville vænne sig til at tænke lidt mere på de sidste og lidt mindre på de første.

Når vi har fået slået fast, at Kristeligt Folkepartis holdning til skatter gennemgående er positiv, vil jeg også gerne slå fast, at vi til enhver tid gerne deltager i en samtale om en rimelig fordeling af betalingen af skatterne, ligesom vi gerne deltager i en samtale om, hvordan de indkomne skatter og afgifter skal anvendes.

Men jeg vil gerne gøre opmærksom på, at den økonomiske situation for vores samfund er sådan nu, at der er så mange udgifter, der står og råber på os, at jeg ikke ser nogen mulighed for at foretage et styrtdyk i skatterne nu. På den anden side ville det være fint, om vores aktivitet, vores produktion, vores arbejde og som følge deraf vores indkomster kunne vokse så meget i forhold til vores udgifter, at vi kunne aflevere en mindre del til det offentlige forbrug og til afbetaling af det, som vi nu er kommet bagefter.